

TAM LIN FELESÉGE

Leültettek a sápadt fénybe minket,
és halkan megmondták a legrosszabbat:
elmagyarázták, hogy te átkozott vagy,
és hogy egy hosszú, szörnyű éjszakán át
lángként vergődsz majd, örök változásban
vadállattá válsz.

Azt hiszem, ordítottam.

Azt mondták: ahhoz, hogy megtartsalak,
tartanom kell téged, szorosan,

el nem engedni,

nem engedni,

amíg újra egész leszel karomban,

sápadt bőr, sötét szőr, hosszú csontok

a gyúrt reggeli fényben.

És most: éjszaka. Sötétség évszaka.

Az ölelésben

meghőkölsz, hitelen kígyóleszel,

cikcakkos, méreggyors, aztán kutya,

habos vad pofa, kaffogó, fekete.

Magamban mondom: még mindig szeretlek,

bár már előnt a vér, vadmacska vagy,

bőrdön ujjnyom-minta, tiszta rózsaszín száj,

szívemért, torkomért kapdosó fogak.

Foglalak és tartalak, fogadalom,

nem engedem el,

nem engedlek el,

még akkor sem, mikor decemberi nap

ég koponyád helyén, parázs szemek,

és lángra kapsz, mint égőáldozat.

Kifolysz az ujjaim közt,

forró ólom.

Drága férjem. Minden, amiért imádlak,

szépséged, kedvességed, nevetésed

lefoszlik rólad,

de még akkor is

te nézel rám, te,

édes kisfiú, te –

s a szerelemnek nincs feltétele.

Clare Pollard 17

OKTÓBER

Akármi történt: ez a most.
A földek esőfeketék,
tocskoltak bennük eleget
paták, tej-hűvös tehének.
Az üvegeket kiteszem.
Füst száll a háztetők felett.

Ollókat hullat a juhar,
a bükk didergi a fagyot.
Elnézek Havasdomb fele,
felettem síró varjúraj –
akármi történt, itt vagyok.
Tüdőmben a tél hidege.

Huszonöt év: az életem.
Megszült anyám, sok kín között,
futott apám, hozta a hírt,
kiáltva újságolta el,
hogy lánya csak világra jött,
és örömében szinte sírt –

s most bent ül fent, s csak nézi ott,
hogy gubbaszt ablakán a hold,
hogy szél löki az ágakat,
hogy szarka szedi a magot,
a mezőt, hova nem mehet,
a kövér körtét: nem ehet.

És bármi történt: ez a most.
Az év betelt, kis szellemek
kísértik majd a házakat,
a szürke csermely befagyott,
dér roppantja a szedreket –
teát főzők, tányérokat

teszek, apámnak csak kicsit.
Egy mókus reszket a falon,
torkában rémület dobog,
a tűz otthonos lángjait
nézem, a kezét szorítom –
mert bármi történt: itt vagyok.

MAJDANI LÁNYOMHOZ

Ne gondolkodj túl tisztán,
se okosan, se jól.
Részletek váltanak meg,
az útvesztő pokol.

Vidítson fel a mókus,
vidítson fel a hold,
ha fánkpufók pofával
a fák fölé hajolt.

Később majd azt becsüld meg,
ha árad a meleg,
a szerelmed főz rád,
ha jól bánik veled.

Ne gondolkozz túl tisztán.
Senki sem jó, ha él.
Nincs olyan otthon, melyhez
nem tapad némi vér.

Sajnálom, hogy egy szörnyű
világra hoztalak,
hol gyűlöl a keresztény,
a zsidó, az arab,

a világ gyűlöl, lányom.
De én szerettelek,
mikor még meg se voltál:
elképzelttem meleg

homlokod, s megcsókoltam.
Ha nem lehetek ott,
szoríts meg lehunytt szemmel:
hiába nem vagyok,

ott leszek veled, lányom.
Benned leszek jelen.
Önzésemért bocsáss meg,
édesem, gyermekem.

Bárhol vagy, megcsókollak.
Remélem, hogy szeretsz
élni; s ha vad idő jön,
a szó, a kés, ha metsz,

remélem, borzongat még
az öröm, hogy „vagyok!” –
tarol a halál, mégis,
hátha nem átkozod

anyád, mert él és éltet –
hisz folytatni muszáj.
Szorítsd, szorítsd az öklöd,
míg körmöd beleváj.

(Fordította: Szabó T. Anna)